

FAKTA

Navn: Tóra við Keldu, 37 ár

Gift við Eystein Elttør

Starv: Lærari

Áhugamálini eru mong, men um eg skal nevna nøkur, so eru tað óivað at syngja, at svimja, at lesa og at skriva

Tóra hevur sjálvtt átt tvær vælskaptar gentur. – Eg minnst væl aftur á tann fyrsta spurningin eg setti teimum á sjúkrahúsinum: »Eru bæði beinini á líka long?«

MYNDIR: BÁRÐUR LYDERSEN

at fólk brúka orðið brek ella brekaður í fleng, tá tey siga tað um onkran persón ella um nakað sum er býtt ella beinleiðis kiksað.

– Tá dámar mær munandi betri vendingina »at bera brek«, tí tað setir ikki eitt slíkt negativt stempul á ryggin hjá tær, men ein sær snøgt sagt forbi tað. Tað sigur faktist bara, hvat tú ert, men ikki hvør tú ert. Tí innanfyri brekið bankar altso eitt mannahjarta, sum hevur somu móguleikar og sama krav um virðing sum øll onnur menniskju.

– Ja, tað hevur sera stóran týðning at vit ikki verða gjørd til eitt brek ella ein trupulleika, men at vit eru menniskju sum bera eitt brek, og sum kortini ikki ger okkum øðrvísi enn onnur hóast alt, sigur Tóra við Keldu.

Hvat er at vera normal?

Heilt frá barnaárum hevur navnið Tóra við Keldu verið knýtt at svimjing. Hon lutttók saman við Ítróttarsambandinum fyri Brekað í kappingum bæði heima og úti, og vann her ein hóp av heiðursmerkjum. Síðani hevur hon stovnað familju, lokið prógv sum lærari og er iðin at gera vart við ymisk viðurskifti innan hennara yrki í lesarabrøvum.

Fyrr í mánaðinum var hon til eitt tiltak í Løkshøll, har hon fyrstu ferð alment segði frá um brek sitt. Fyri at vísa fundarfólkinum á brek sitt, ella rættari, hvussu lív hennara hevði verið uttan eina protesu, valdi Tóra at ganga upp á talarastólin uttan hesa.

– Hetta gav helst fólki nakað at hugsa um, nú eg gekk niðan á talarastólin á ein heilt serstakan hátt. Men eg má, heilt erliga siga, at hesa lötuna faldi eg meg virkiligá nakna.

– Hinvegin havi eg ofta hugsað um tað at vera normal: Er tað at vera normal at liva eitt lív við eini protesu – ella kanska nettupp uttan eina protesu? Ella er hetta bert nakað sum vit fjala okkum aftanfyri. Tí skal eg vera heilt erlig, so føli eg meg munandi øðrvísi uttan hesa protesuna, enn tá eg havi hana á.

– Fyri meg er tað eingin trupulleiki,

tí so lægið tað enn kann ljóða, so føli eg meg frælsa við protesuni, og havi stórt sæð kunnað gjørt tað, sum eg ætlaði mær.

Eru bæði beinini líka long?

Hóast Tóra hevur kunnað gjørt mong ymisk ting og hevur havt eitt ríkt lív við sínum breki, eru tað ikki øll ið duga at virða líkar hennara.

skanna barnið undir barnsburðinum, fyri at avdúka um alt er í lagi.

– Ja, handan yvirskriftin smakkaði mær sera illa. Tí, hvat er tað sum vit vilja – ynskja vit at rudda børn út, tí vit ikki tíma tey, ella kanska ikki hava tíð at taka okkum av teimum? Skulu onnur avgera, um tú ella eg skulu hava rætt at liva? Hvat við øllum hesum sum ikki passa inn í okkara rammur – ja, hvussu hevði verið við mær?

– Eg spurdi einaferð mammu mína, hvat hon hugsaði, tá hon átti meg. Hon var sjálvandi fegin um at hava átt eitt barn aftrat, men eingin ivi er um, at hon ynskti sær eitt barn uttan brek, eins og øll onnur foreldur gera.

– Beiggi mín, Pætur er føddur við klumpfóti, men hóast tað og mítt brek, høvdu bæði hon og pápi tann eina-standandi eginleikan at kunna vaksa við uppgávuni.

Tóra hevur sjálvtt átt tvær vælskaptar gentur, og í hesum sambandi vóru tær báðar eisini skannaðar í móðurlívi.

– Eg minnst væl aftur á tann fyrsta spurningin eg setti teimum á sjúkrahúsinum: »Eru bæði beinini líka long?« So tú sært, at hesin óttin hann liggur har onkustaðni.

– Tí var eg eisini sera fegin um at sleppa at síggja myndina av fostrinum, har altso bæði beinini vóru líka long, sigur Tóra við einum brosi.